

a vystihl také jeho správný smysl. Přijde na průměrného zákazníka; žalovaní nedbají toho, že nebylo zjištěno, že by zboží, tvořící předmět sporu, kupovali jenom krasobruslaři a jenom odborníci. Správně vyvrátil odvolací soud také námitky, jež žalovaní opírali o předpisy § 43 obč. z. o. a § 5 zákona o ochraně známek. Nejde tu vůbec o to, že by mělo býti Augustu Sl-ovi — jenž ostatně není stranou v tomto sporu — zakázáno, aby používal třeba v obchodním styku jména k označení podniku. Běží jenom o to, že žalovaní nemají mu býti nápomocni v tom, aby na úkor žalobců uváděl do obchodu výrobky, zboží, se závadným označením (odst. 3, § 11), a že žalovaní mají takové závadné zboží z obchodu odstraniti, případně také sami se zdržeti dalšího nabízení anebo přímého označování zboží způsobem, který byl uznán závadným. To by mohlo býti požadováno také od Augusta Sl. samého, neboť také od něho smělo by se požadovati, aby si pro své výrobky vyhledal jiné označení, než které se stalo zatím příznačné pro výrobky z podniku žalobcova, a aby si způsobem, který se nesrovnává s dobrými mravy soutěže, na úkor soutěžitelů neosoboval výhody, jež pro žalobce jako soutěžitele k tomu oprávněného vyplývaly právě z toho, že se shodou okolností označení zboží jménem bratří Sl. stalo v zákaznických kruzích příznačným a zboží takové hledaným mezi zákazníky. Podle zásad soutěžitelské slušnosti neměl by ani August Sl. jako nový výrobce těžiti z této skutečnosti jenom proto, že má náhodou stejné příjmení »Sl.«, nýbrž musil by se, chtěje zůstat u tohoto druhu výroby, postarati o to, aby si výrobky jeho v soutěži prorazily cestu pod takovým označením, při němž by k záměně dojiti nemohlo, což pak platí také proti žalovaným, pokud takovým zbožím chtějí dále obchodovati.

Čís. 14195.

Byla-li cizozemská firma zaviněním tuzemské firmy nucena zaplatiti odškodné v cizozemské valútě, jest jí přiznati proti tuzemské firmě nárok na náhradu toho, co byla nucena zaplatiti, v měně československé podle kursu z doby vzniku škody.

(Rozh. z 22. února 1935, Rv III 1073/33; důvody viz Úr. sb. 1982.)

Čís. 14196.

Pro rozdělení výtěžku za svršky, jež jsou vesměs zatíženy týměž přednostním zástavním právem, jinak však jsou zabaveny pro různé věřitele, a jež byly zároveň prodány, neplatí sice ustanovení § 222 ex. ř., než přes to je výtěžek dosažený za všechny svršky rozdělit na podstaty, sestávající z výtěžků za svršky, zabavené pro jednotlivé věřitele a přikázati pohledávky zajištěné na všech svršcích z úhrnného výtěžku a pohledávky věřitelů zajištěných jen na jednotlivých podstatách ze zbytků připadajících na jednotlivé podstaty.

Rozh. ze dne 23. února 1935, R I 1558/34.)

Prv ý s o u d přikázal z hrubého výtěžku 2.506 Kč 50 h docíleného exekučním prodejem svršků zabavených berním úřadem v J. H. a prodejem ostatních zabavených svršků po srážce nákladů odhadu a dražby 128 Kč 50 h a přednostních pohledávek 1.233 Kč 20 h a 40 Kč jakožto zbytek 1.104 Kč 80 h uvedenému bernímu úřadu k hotovému zaplacení. Rekursní soud k stížnosti zástavní věřitelky vyšle na prázdno, změnil napadené usnesení potud, že bernímu úřadu v zast. československého státu přikázal 680 Kč 90 h, a zbytek 423 Kč 90 h rekurentce. D ů v o d y : Výtěžek za předměty prodané obnášel 2.506 Kč 50 h. Od téhož dlužno odečísti jednak částky shora uvedené, a sice nájemné 1.233 Kč 20 h, dále útraty 128 Kč 50 h a 40 Kč, tedy v celku částku 1.401 Kč 70 h,, takže k rozdělení zbývá částka 1.104 Kč 80 h. Berní úřad žádal uspokojení z výtěžku jednotlivých proň zabavených předmětů, z nichž byly prodány pouze některé, za něž výtěžek činí 1.230 Kč. Výtěžek za ostatní prodané movitosti činil 1.276 Kč 50 h, úhrnem 2.506 Kč 50 h. Prvý soudce neprávem přisoudil celý zbytek bernímu úřadu, neboť týž měl nárok na uspokojení pouze z výtěžku proň zabavených a prodaných předmětů per 1.230 Kč po odrážce poměrně na tento obnos připadající částky z celkového obnosu 1.401 Kč 70 h shora uvedeného v částce 688 Kč ze zbytku 542 Kč. Výtěžek za ostatní prodané předměty obnášel 1.276 Kč 50 h. Podíl z tohoto výtěžku na zaplacenou částku per 1.401 Kč 70 h připadající obnáší 713 Kč 70 h, zbývá 562 Kč 80 h. Z toho připadla stěžovatelce jen částka žádaná v rekursu 423 Kč 90 h, a bernímu úřadu dostalo se celého zbytku nejvyššího podání 680 Kč 90 h.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu československého státu.

D ů v o d y :

Rekursní soud přikázal celý čistý výtěžek docílený za svršky v zájemním protokole pod pol. 9, 20, 21, 22 a 36 sepsané, kteréž jediné z prodaných svršků byly zabaveny berní exekucí, eráru, a čistý výtěžek za ostatní prodané v berní exekuci nezabavené svršky přikázal rekurentce. Spornou může se jeviti jen otázka, zda rekursní soud právem odpočetl od hrubého výtěžku docíleného za svršky zabavené berním úřadem a prodané s ostatními, poměrnou část nákladů na dražbu a poměrnou část nájemného, které bylo majitelkou domu přihlášeno v přednostním pořadí, a proti jehož přednosti nebyl podán žádný odpor. Tuto otázku rekursní soud zodpověděl právem kladně. Z § 286 odstavec 4 ex. ř. je sice zjevno, že pro rozdělení výtěžku docíleného za svršky, jež jsou všechny zatíženy tímž přednostním zástavním právem, jinak však jsou ještě zabaveny pro různé věřitele, a jež byly současně prodány, neplatí ustanovení § 222 ex. ř., ale je přes to možno a jediné vhodné výtěžek docílený za všechny svršky rozdělit na podstaty, sestávající z výtěžků za svršky zabavené pro jednotlivé věřitele a přikázati pohledávky zajištěné na všech svršcích z celého výtěžku docíleného za všechny prodané svršky, a pohledávky věřitelů zajištěných jen na jednotlivých podstatách pak přikázati ze zbytků připadajících na jednotlivé podstaty.